

Het eetcafé op de hoek

Aline van Wijnen bij Boekery:

Halsoverkop

Bestemming geluk

Niet alles wat schittert

Het geheime kistje van Elle

Gelukkig op Ibiza

Liefde met gebruiksaanwijzing

De verloren dromen van Valeria

Eerlijk duurt het langst

Rachels wens

Het eetcafé op de hoek

Aline van Wijnen

Het eetcafé op de hoek

Kan de magie van kerst hen
samenbrengen voor het jaar voorbij is?

Dit verhaal verscheen eerder als Storytel Original.

ISBN 978-90-492-0843-1

ISBN 978-94-023-2741-0 (e-book)

NUR 301

Omslagontwerp en -beeld: © Bürosüd

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2025 Aline van Wijnen en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

1

De Keizersgracht is in de ochtend levendiger dan ooit. Advocaten en bankiers snellen voorbij in hun maatpakken, jonge ouders duwen hun kinderwagens naar een van de cafés voor een koffiedate met vrienden, dagjesmensen kijken verwonderd rond en toeristen... Toeristen stoppen abrupt pal voor je neus om in een reisgids te kijken.

Ik spring net op tijd opzij om een botsing met een grote zwarte rugzak te vermijden, loop om de man heen en leg de laatste paar meter af tot de juiste deur. In drie stappen ben ik boven aan de trap en ik steek de sleutel in het slot. De zware deur gaat piepend en krakend open – een vertrouwd geluid dat me als muziek in de oren klinkt.

‘Honey, I’m home!’ roep ik als ik binnenstap.

Mijn laarsjes tikken over de authentieke zwart-witte tegels als ik naar de voorkamer loop en mijn tas op mijn bureaustoel neerzet. Dan doe ik datgene waarmee ik de afge-

lopen vijf jaar mijn werkdag begin: ik was mijn handen in de keuken en druk verwachtingsvol op het display van de grote, blinkende koffieautomaat. Terwijl het apparaat grommend en puffend tot leven komt en verse bonen begint te malen, draai ik me om naar het raam. De begane grond van dit huis is boven het straatniveau zodat ik alleen de hoofden van de voorbijgangers zie. En daarboven de kalende bomen bij de gracht en de stadspaleizen uit vervlogen tijden aan de overkant. Het uitzicht waar ik nu nog net zo van geniet als op mijn eerste werkdag. En net als toen sta ik nog altijd versteld van het feit dat ik, Katinka de Konink uit Paardenburg, het tot de Keizersgracht heb geschopt. Tot een baan als assistente van een wereldberoemde Amerikaanse thrillerschrijver, een eigen huis in het centrum van Amsterdam en een jaarinkomen waarop menig Paardenburger jaloers zou zijn. Waarom dwalen mijn gedachten vandaag steeds naar mijn geboortedorp? Omdat ik er vanavond naartoe moet natuurlijk.

Ondertussen begint de koffiegur de ruimte te vullen en het kabaal van het apparaat gaat over in het pruttelende geluid van koffie die langzaam in een kop drupt.

‘Doe mij maar een dubbele espresso,’ roept Josh met een zwaar Amerikaans accent vanaf de bovenverdieping. ‘En breng die *for God’s sake* naar mijn slaapkamer.’

‘Nee. Je komt hem zelf maar halen. Koffie op bed brengen behoort niet tot mijn functieomschrijving,’ zeg ik met een knipoog naar mijn eigen spiegelbeeld in het koffieapparaat.

‘Jawel. “Alle voorkomende werkzaamheden”, staat in je

contract,' probeert Josh, maar hij weet net zo goed als ik dat een wandeling naar beneden onvermijdelijk is – als hij zijn dubbele espresso wil. En Josh kennende wil hij die zeker wel.

Een minuut later verschijnen er twee magere harige benen boven aan de trap gevolgd door de rest van de beroemde thrillerschrijver: een zijden paarse kamerjas, een lange magere nek en een gezicht dat lijkt te bestaan uit donkere wallen en diepe groeven. In zijn hand houdt hij een pak papier vast.

'Josh toch, je ziet eruit alsof een dronken trucker over je heen heeft gereden, en daarna ook nog een keer terug.'

'Dat krijg je als je een genie bent en tot in de kleine uurtjes opblijft om een briljante ingeving op te schrijven,' zegt hij, en hij laat het pak papier op de rand van mijn bureau vallen.

'Dat krijg je als een fles whisky je daarbij gezelschap houdt,' zeg ik met mijn rug naar hem toe terwijl ik een mok voor zijn dubbele espresso pak.

'Dat heb ik gehoord.'

'Dat was ook de bedoeling. Josh, luister. Als je in dit tempo doorgaat, leg je het loodje nog voordat je al je geniale ingevingen hebt opgeschreven. Dat zou toch zonde zijn voor de wereldliteratuur?'

'Schei uit, Kat, je bent mijn moeder niet.'

'Alle voorkomende werkzaamheden,' pareer ik, en ik zet zijn koffie op de bar.

Tot mijn verbazing geeft Josh zich gewonnen en klimt op de barkruk, wat met zijn lengte van een groot uitgevallen kabouter een hele truc is. Josh mag dan een groot talent heb-

ben en een bijpassend ego, de knapste man van de wereld is hij zeker niet. Hij is klein en mager, met armen die zo lang zijn alsof ze bij een ander lichaam horen en per abuis aan dat van Josh zijn genaaid. Hij heeft een groot voorhoofd, zwart warrig haar en grote donkere ogen van een trouwe hond. Ik heb een vermoeden dat dat de reden is dat hij onder een pseudoniem schrijft en geen auteursfoto op de kaft van zijn boeken laat zetten. Zelf beweert hij dat hij anoniem wil blijven vanwege een familievete waardoor hij New York voor Amsterdam heeft verruild. Wat het ook is, met zijn miljoenen verkochte boeken en het bijbehorende saldo op zijn bankrekening kan hij meer dan comfortabel leven in elke wereldstad.

‘Zo te zien heb je je *word count* ruimschoots gehaald,’ zeg ik verzoenend met een knikje in de richting van de stapel volgeschreven bladzijden op mijn bureau.

Met zijn mok in zijn handen geklemd haalt Josh zijn schouders op. ‘Dat hoor ik straks van je als je ze hebt ingevoerd.’

‘En is die engerd van een pompbediende eindelijk opgepakt?’

‘Ook daar kom je straks achter, als je een keer stopt met koffieleuten en aan het werk gaat, *hurry up*,’ zegt Josh, en we grinniken allebei.

Josh is de beste baas die een mens zich kan wensen en zijn ochtendgebrom houdt vanzelf op als de cafeïne is ingewerkt. Elke ochtend zitten we zwijgend aan de bar, nippend van onze koffie, luisterend naar de geluiden op de gracht.

‘Mijn redacteur wil de eerste versie van het boek voor kerst binnen hebben,’ zegt Josh met een zucht.

‘Niets om je druk over te maken, vandaag is het pas 5 oktober. Mijn vriendin Sacha is vandaag jarig. Daarover gesproken, ik ga vanmiddag een uurtje eerder weg. Ik moet naar Paardenburg. Ze organiseert een of ander verrassingsfeest en heeft mij ook uitgenodigd.’

‘*Who* is Sacha? Ik heb je nooit over haar gehoord,’ zegt Josh.

Even voel ik een steek, heb ik het echt nog nooit over haar gehad? ‘Sacha was vroeger mijn beste vriendin,’ leg ik uit terwijl ik haar nummer opzoek en haar een felicitatieappje stuur. ‘Onze hele jeugd zijn we onafscheidelijk geweest. Toen ging ik studeren in Amsterdam en zij is in het dorp gebleven, werd schooljuf en ja... *life happened*. Onze levens zijn zo anders, het past gewoon niet meer helemaal. Tegenwoordig sturen we elkaar een appje met onze verjaardag en af en toe een foto of een grappig kattenfilmpje. Iets waarop je met een smiley of een duimpje omhoog reageert, je weet wel.’

‘Zonde,’ zegt Josh.

‘Best wel eigenlijk. Ik denk wel dat onze vriendschap altijd zal blijven, maar op dit moment staat het op een laag pitje. Het hielp ook niet bepaald mee dat ze een nogal bezitterige vriend kreeg, de directeur van de school waar ze werkt nota bene. Echt zo’n betweterig type dat geen tegenspraak duldt. Nou, bij mij is hij dus aan het verkeerde adres. Het verbaast me dat ik een uitnodiging van Sacha kreeg voor

haar verrassingsfeest. En trouwens, wie organiseert nou een verrassingsfeest voor zichzelf?’

Ik zet mijn lege mok in de vaatwasser en ga naar mijn bureau om Josh’ handgeschreven hoofdstukken over te typen. Binnen een paar tellen zit ik zo diep in zijn verhaal dat ik niet meer aan Sacha en haar vreemde verjaardagsfeest denk.

2

‘Wát gaat ze doen?’ vraag ik verbijsterd aan mijn moeder. Verstopt achter een dik fluwelen gordijn waarin de stof van drie decennia verzameld is, gaat praten me niet makkelijk af, maar ik kan mijn oren niet geloven.

‘Sacha gaat Jochem ten huwelijk vragen,’ herhaalt mijn moeder op fluisterton.

We zitten in het donker bij Mario’s – het Italiaanse restaurant waar Sacha in haar studietijd een bijbaantje heeft gehad, tevens het enige restaurant van Paardenburg. Naast mijn ouders en mij heeft Mario al Sacha’s familieleden, vrienden en collega’s zo weten te verstoppen dat het lijkt alsof het restaurant leeg is, op een tafeltje na waaraan Sacha in het kaarslicht zit. Dit is het belachelijkste idee dat ik ooit heb gehoord, geen wonder dat Sacha er geen woord over heeft gerept toen ze me voor haar feest uitnodigde. Ze had waarschijnlijk een vermoeden dat ik haar dit idee uit

haar hoofd zou praten. Nu sta ik noodgedwongen in een donker hoekje te kijken hoe ze zichzelf voor schut zet.

De lichten in het restaurant zijn gedimd, alleen de kaarsen op de nog onbezette tafels werpen dansende lichtjes op de muren. In het midden van Sacha's tafel staat een vaasje met een rode roos en een verzilverde wijnkoeler met een fles prosecco erin.

Het is twee voor zeven. Sacha duwt voor de zoveelste keer een blonde haarlok achter haar oor. Het volgende moment pakt ze de lok weer vast en draait hem om haar vinger.

Een voor zeven. Zodra deze vertoning voorbij is, pak ik de eerste de beste bus terug naar Amsterdam. Ik ben zeker van mening dat mannen en vrouwen gelijk zijn en dat een vrouw haar partner net zo goed ten huwelijk kan vragen, maar iets aan deze situatie voelt niet goed. Op de een of andere manier heb ik een knoop in mijn maag.

De kerkklok op het dorpsplein begint te luiden: een, twee... Ineens voel ik me plaatsvervangend zenuwachtig.

Drie, vier...

De bekende lange gestalte van Jochem verschijnt voor het raam van Mario's, verlicht door een straatlantaarn.

Vijf, zes...

Ik zie Sacha naar een glas water grijpen en een slok nemen.

Nauwkeurig als hij is, stapt Jochem precies om zeven uur het restaurant binnen met zijn gebruikelijke zelfverzekerde uitdrukking op zijn gezicht.

'Ha Sacha, je bent er al. Dat is ook voor het eerst.' In twee

passen is hij bij Sacha's tafeltje en hij drukt een kus op haar wang. 'Gefeliciteerd met je verjaardag. Wat is het hier vandaag leeg. Dat verbaast me niets: wie gaat nou midden in de week uit eten? Als het niet je verjaardag was geweest, was ik ook liever thuisgebleven. De eerste vergadering morgen begint al om acht uur, je snapt wel dat we het niet laat kunnen maken. Heb je het eten al besteld?'

'Nee, ik...' stamelt Sacha.

'Laten we dat maar gauw doen. Een pasta carbonara voor jou? Ik neem Mario's befaamde pizza natuurlijk. Waar is hij eigenlijk gebleven?' Jochem kijkt om zich heen alsof de forse restauranthouder zich ergens onder een tafeltje heeft verstopt.

'Jochem, ik...' zegt Sacha.

'Je cadeau ligt thuis. Het is een stepper, net iets te groot om naar een restaurant mee te nemen. Dertig jaar lijkt me een mooie leeftijd om aan je conditie te gaan werken, vind je ook niet?' vraagt Jochem met een wrang lachje en ik moet mijn best doen om niet van achter dit stomme gordijn te stappen om hem een klap te verkopen.

Terwijl Jochem de fles uit de koeler haalt en de glazen volschenkt, zie ik Mario achter zijn rug vanuit de keuken naar Sacha seinen.

Alsof ze op zijn aanmoediging heeft gewacht, steekt ze van wal: 'Lieve Jochem, vandaag ben ik dertig geworden, de leeftijd waarop je voor het eerst je verleden overdenkt, maar ook nadenkt over je toekomst.' Ik durf te wedden dat ze deze woorden urenlang voor de spiegel heeft geoefend,

toch klinkt het in mijn oren alsof ze niet dertig, maar tachtig is en met een voet in het graf staat. ‘En als ik aan mijn toekomst denk, dan is het onze toekomst. Samen, door dik en dun, wat ons ook te wachten staat, al hoop ik natuurlijk dat dat alleen maar fijne dingen zijn.’

‘Nou...’ Jochem zet zijn volle glas terug op tafel.

‘We zijn nu tien jaar bij elkaar, allebei dertig en klaar voor de volgende stap in onze relatie, in ons leven.’

‘Sacha...’

Ze praat snel door. ‘Ik weet dat je mij waarschijnlijk zelf had willen vragen, maar ik ben een moderne vrouw en ik wil mijn nieuwe leven als dertiger beginnen met een eerste serieuze stap. Lieve Jochem, wil je met me trouwen?’

Ze haalt het servet van het ringendoosje naast haar glas en maakt het open. Twee gladde gouden verlovingsringen glinsteren in het kaarslicht. Er flitsen een paar camera’s in het donker, maar Jochem lijkt het niet op te merken. Overrompeld kijkt hij naar het doosje in Sacha’s hand. Dan verplaatst hij zijn blik van de ringen naar Sacha en trekt aan zijn stropdas alsof het een strop is en hij een terdoodveroordeelde. Iets in zijn blik versterkt het vervelende gevoel in mijn maag. Ik heb nooit een hoge dunk van Jochem gehad, maar ik spoor hem in gedachten aan om ja te zeggen.

Sacha duwt het doosje over de tafel zijn kant op. De stilte duurt nu zo lang dat ik er jeuk van krijg. Sacha’s onbeantwoorde vraag lijkt in de lucht boven de zaal te zweven.

‘Luister, Sacha,’ zegt Jochem op een typische school-

hoofd-toon die hij vast ook gebruikt tijdens de wekelijkse lerarenvergadering, ‘het zou misschien beter zijn om nu ja te zeggen om je verjaardag niet te verpesten, maar dat zou niet eerlijk zijn. Niet tegen jou en ook niet tegen mezelf. En misschien is het maar goed ook dat jij er nu over begint, ik heb er de laatste tijd ook vaak over nagedacht. Ik ben namelijk wel toe aan een verandering, maar niet op die manier.’ Hij knikt naar het doosje met een gezichtsuitdrukking alsof daar twee regenwormen zijn opgerold die er elk moment uit kunnen kruipen.

‘Maar... op welke manier? Wil je nooit trouwen?’ stamelt Sacha.

‘O, jawel hoor. Ooit. Maar... ik ga nu even heel eerlijk zijn: niet met jou. Sorry.’

Sorry? Is dat wat hij na tien jaar samenwonen te zeggen heeft? Ik voel warmte naar mijn gezicht stijgen. Ik heb zoveel medelijden met Sacha dat ik naar haar toe wil rennen en mijn armen om haar heen wil slaan. Alsof mijn moeder dat aanvoelt, legt ze haar hand vermanend op mijn arm.

‘Ik dacht dat we van elkaar hielden,’ piept Sacha.

‘Ja dat doen we ook wel. Maar misschien meer als broer en zus? Er is in elk geval meer nodig om levenslang bij elkaar te blijven, begrijp je dat? Weet je wat? Laten we er een andere keer over praten,’ zegt Jochem met een zucht, en hij schuift zijn stoel naar achteren. ‘Dan kijken we hoe we dit op de juiste manier kunnen afwickelen. Ik ga nu even een rondje lopen, denk ik. Even mijn hoofd leegmaken...’ Hij beent met grote stappen naar de deur, draait zich om en doet ver-

volgens een stapje terug naar de tafel. ‘En Sacha? Geloof mij maar, je zal me later dankbaar zijn dat ik zo eerlijk ben geweest.’ Met deze woorden loopt hij eindelijk weg en laat de deur met een klap achter zich dichtvallen.

Ik zie Sacha doodstil naar de dichte deur staren. Tranen stromen over haar gezicht en ik voel me plaatsvervangend misselijk worden. Dit verrassingsfeestje was een waardeloos idee, maar dat het zó mis zou gaan...

Het licht in het restaurant floept aan en voor een ogenblik ben ik verblind. Mijn ogen wennen er snel genoeg aan om te zien hoe Mario, zijn vrouw en zijn dochters uit de keuken het restaurant binnenstappen, gevolgd door Sacha’s ouders.

Vanaf de andere kant van de zaal, die al die tijd in het donker was gehuld, komen mensen tevoorschijn. Ik herken hun gezichten: Sacha’s collega’s van school, burens, haar tante Marja bij wie wij als kinderen vaak in de tuin hadden gespeeld, haar vervelende neef Igor met twinkelende ogen en een telefoon in zijn hand. Iets wat een groot feest had moeten zijn, is een regelrechte ramp geworden.

‘Meisje toch.’ Sacha’s moeder slaat haar armen om Sacha heen.

Met een betrand gezicht maakt Sacha zich los uit haar moeders omhelzing. Overal klinken stemmen. Sommige mensen kijken bedrukt, anderen geamuseerd. Sacha’s neef Igor, die op een grote pad lijkt, houdt zijn telefoon op haar gezicht gericht. Mario baant zich een weg door de menigte naar Sacha toe.

Hij schraapt zijn keel, zijn handen voor zijn kruis gevou-

wen als van een voetballer die op een penalty wacht. ‘Zullen we evengoed het eten opdienen?’ vraagt hij aan Sacha. ‘De kosten zijn toch al gemaakt.’

‘Doe dat maar,’ mompelt ze, en ze rent het restaurant uit.

Ik wurm me door de menigte om achter haar aan te rennen, maar als ik eindelijk buiten ben, is Sacha in geen velden of wegen te bekennen.

3

Met mijn telefoon aan mijn oor loop ik heen en weer door de woonkamer van mijn ouders. Voor de zoveelste keer belooft Sacha's voicemail met haar rustige stem mij zo snel mogelijk terug te bellen. De belofte die ze tot dusver niet is nagekomen.

Toen ik achter Sacha aan het restaurant uit rende was ze nergens meer te zien. Ik klopte aan bij haar thuis, maar daar was duidelijk niemand: de lichten brandden niet en er stonden geen auto's voor de deur. Hoewel ik het liefst een bus naar Amsterdam had willen nemen, ging ik bij mijn ouders wachten. Ik kan Sacha toch niet zomaar achterlaten na deze ramp?

Ik druk opnieuw op het groene telefoontje op mijn scherm en loop naar het raam. Mijn moeder zit in de hoek van de bank op haar telefoon te scrollen. De bank is nieuw en ook de hoge staande lamp heb ik niet eerder gezien. Echt iets voor mijn moeder om de inrichting al na een paar jaar te

veranderen. Ik blijf voor het raam staan en kijk naar buiten. Het is te donker om iets te kunnen zien, maar ik weet wat er achter het gordijn van duisternis schuilgaat: een veel te grote tuin die door een hoveniersbedrijf is aangelegd en meer op een stadspark lijkt dan op een tuin waar je gezellig met een gezin kunt barbecueën. Niet dat mijn ouders ooit in de tuin hebben gebarbecueed: daar hadden ze simpelweg geen tijd en meestal ook geen energie voor na een drukke werkweek. Ze maken nog steeds lange werkdagen en het is me een raadsel waarom ze überhaupt een grote tuin nodig hebben als ze daar nooit zijn.

Dit huis is niet mijn ouderlijk huis. In tegenstelling tot Sacha, die haar hele leven in hetzelfde huis heeft gewoond tot ze met die loser van een Jochem ging samenwonen, ben ik om de paar jaar met mijn ouders naar een nieuwe woning verhuisd. Een steeds groter en duurder huis waar ik me nooit thuis heb gevoeld. Ik had gewoon geen tijd om eraan te wennen voordat er weer een verhuiswagen voor de deur stond. Mijn ouders komen allebei uit een eenvoudig gezin en alles wat ze hebben bereikt, hebben ze te danken aan hun doorzettingsvermogen en hard werken. Ik heb daar respect voor, maar ergens heb ik het gevoel dat ze daarin een beetje zijn doorgeslagen.

‘Och, arm kind,’ zegt mijn moeder.

‘Wie?’ vraag ik, en ik draai me naar haar toe.

In plaats van een antwoord houdt ze mij haar telefoon voor. Sacha’s betraande gezicht staat vol in het scherm. Het duurt even tot het tot me doordringt dat dit een filmpje van

haar rampzalige huwelijksaanzoek is dat iemand online heeft gezet.

Ik gris de telefoon uit mijn moeders hand. ‘Dertigduizend keer bekeken?’ Het is pas een paar uur geleden gebeurd en mensen storten zich op andermans ellende als aasgieren op hun prooi. Ik scrol door de opmerkingen onder het filmpje en geef de telefoon terug. Met mijn eigen telefoon doe ik een nieuwe poging om Sacha te bereiken. Ze heeft nu meer dan ooit mijn steun nodig. Deze keer krijg ik direct de voicemail.

‘Waarom neemt ze niet op?’ zeg ik met een zucht. ‘Waar zit ze?’ ‘Waarschijnlijk bij haar ouders, denk je ook niet?’ vraagt mijn moeder.

Ik wend mijn blik af. Sacha misschien wel ja, terwijl het voor mij anders zou zijn. Mijn ouders en ik hebben geen hechte band. Het is niet zo dat we ruzie hebben gehad of elkaar niet kunnen uitstaan, we hebben elkaar gewoon niet zoveel te vertellen. Misschien komt het doordat we in mijn jeugd weinig tijd met elkaar hebben doorgebracht door hun drukke banen, misschien omdat ze mij vroeger te veel hebben gepusht om hoge cijfers te halen, misschien omdat onze interesses te verschillend zijn. Wat het ook is, mijn ouders zijn niet de eersten bij wie ik zou aankloppen voor een knuffel en een goed advies.

Ik geef het niet graag toe, maar mijn moeder heeft gelijk. De ochtend na Sacha’s dertigste verjaardag sta ik voor de gesloten deur van haar oude kinderkamer met een dienblad met thee en koekjes in handen. Ook na drie keer aankloppen

blijft de deur dicht. Sacha's moeder slaat mijn vierde poging hoofdschuddend gade vanaf de overloop. Vandaag zijn haar ogen rood en haar gezicht is opgezwollen van het huilen, toch is het niet moeilijk om voor te stellen hoe haar dochter er over twintig jaar uit zal zien. Ze heeft hetzelfde hartvormige gezicht en dezelfde blauwe ogen als haar dochter en ook hun lichtbruine haren dragen ze in dezelfde halflange bob.

'Sacha, doe open alsjeblieft.' Geen reactie. 'Ik heb iets lekkers mee.' Nog steeds doodse stilte aan de andere kant van de deur. 'Sacha, die klootzak van een Jochem is het niet waard dat je jezelf uithongert.'

Dat laatste lijkt wel effect te hebben. Ik hoor lichte stappen en een seconde later gaat de deur op een kier open.

'Kijk, koekjes en thee,' zeg ik, en ik stap naar binnen.

De aanblik van Sacha's betraande gezicht bezorgt me opnieuw een rotgevoel in mijn maag. Ik draai me om om mezelf te herpakken en zet het dienblad op haar bed. De kamer waar we als kinderen met poppen hebben gespeeld is sinds die tijd niet veel veranderd. Hetzelfde bloemetjesbehang en foto's van popsterren van twintig jaar geleden aan de muren, een bureautje voor het raam, een leeslamp met een groene kap. Het is alsof ik met een tijdmachine een paar decennia terug in de tijd ben gereisd. Ik voel me schuldig dat ik onze vriendschap zo heb laten verwateren, alles aan deze kamer, dit huis en aan Sacha voelt zo vertrouwd.

'Koekjes en thee,' zeg ik nogmaals. 'Zoals vroeger, toen ik bij jou mocht logeren en je moeder ons koekjes en thee als ontbijt bracht. Daar hou je toch van?'

Ze haalt haar schouders op.

‘Gaat het een beetje?’ Ik ga naast haar op het bed zitten zoals we toen ook zo vaak hadden gedaan.

‘Ik geloof dat ik een internetgekkie ben geworden,’ zegt ze mat.

‘Ho even, een mediaster! Positief denken, weet je nog?’

‘Wereldberoemd in elk geval.’ Ze laat me haar telefoonscherm zien met het beruchte filmpje dat inmiddels zestigduizend keer is bekeken.

Ik slaak een diepe zucht. ‘Dit waait snel weer over. Voor je het weet is er weer iets anders gebeurd waar iedereen zich op stort. Mensen zijn sensatiebelust.’

‘Hmm,’ mompelt Sacha.

‘Wat ben je van plan?’

‘Gisteren in het restaurant wilde ik het liefst naar Australië emigreren.

Vandaag lijkt me onder de grond zakken ook een uitstekend idee.’

‘En realistisch gezien?’

‘Realistisch gezien kan ik geen kant op,’ zegt Sacha vermoed. ‘Ik kan niet naar huis omdat ik Jochem niet wil zien. Om dezelfde reden kan ik niet naar mijn werk, want hij is het hoofd van onze school. Het hele dorp heeft het over mijn afgang en dat zal voorlopig zo blijven. Het enige wat ik wel kan is me verschuilen bij mijn ouders en hopen dat ze zich niet te veel voor me schamen. Dat is het dan zo ongeveer, meer opties heb ik niet.’

‘Of je gaat met mij mee naar Amsterdam,’ zeg ik.

‘Om wat te doen?’ vraagt Sacha en ze staart me aan alsof ik haar een reis naar Nieuw-Zeeland heb voorgesteld, wat in haar beleving waarschijnlijk bijna net zo ver is als Amsterdam.

‘Niets. Je hebt een break nodig, een andere omgeving. Een plek waar je je gedachten in alle rust kunt ordenen en bedenken hoe je verder gaat. Ergens waar niet iedere caissière in de supermarkt weet wat er is gebeurd.’

‘Nou, dat weten ze toch al. Dat filmpje is meer dan dertigduizend keer bekeken.’

‘En dat is niks in vergelijking met een filmpje van Nikkie Tutorials.’

‘Van Nikkie-wie?’ vraagt Sacha niet-begrijpend.

Ik giechel. Het is misschien niet het juiste moment om te lachen, maar dit is Sacha. Het meisje dat bijna twintig jaar lang mijn beste vriendin is geweest, met wie ik mijn tienergeheimen uitwisselde en plannen maakte voor de toekomst. Ineens dringt het tot me door hoezeer ik haar heb gemist. Haar lieve lach, haar zachte blik, haar arm om mijn schouder als ik me rot voel. Nu is het mijn beurt om haar een helpende hand te bieden. ‘Ga maar gewoon met mij mee,’ zeg ik, en ik sla mijn arm zachtjes om haar heen. ‘Je moet je leven weer oppakken en Amsterdam is de beste plaats op aarde om dat te doen.’

Hoopvol kijk ik haar aan, zou ze zo’n avontuur aandurven? Haar hele leven is hier, in Paardenburg. Ze is niet voor niets nooit weggegaan, zij houdt wél van deze plek. Vanbinnen heb ik al opgegeven, als ze ineens opkijkt en zegt: ‘Oké. Ik ga met je mee.’

4

De bus doet er ruim een uur over om de afstand tussen Paardenburg en Amsterdam te overbruggen en met elke minuut dat we dichterbij mijn geliefde stad komen, voel ik me meer op mijn gemak. Zo te zien geldt voor Sacha het tegenovergestelde. Ze ritst voortdurend haar tasje open en dicht, haalt een zakdoekje uit de zak van haar jas en stopt het ongebruikt weer terug. Als de bekende contouren van het Centraal Station in de verte opdoemen, grijpt ze de hendel van haar tas zo stevig vast dat haar knokkels wit worden. Met een bezorgde gezichtsuitdrukking stapt ze de bus uit. De voorbijrazende fietsers, hordes toeristen en piepende remmen van de auto's helpen niet mee en als Sacha verschrikt voor een toeterende scooter achteruitdeinst, pak ik haar zachtjes bij de arm.

‘Jochem en ik kwamen eigenlijk nooit naar Amsterdam,’ zegt Sacha.